

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 120 Lei
Pe jumătate 60 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Alba-de-jos
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 4 Lei a doua și a treia oră 2 Lei.

Biserica și Neamul

Multe neamuri și multe seminții vor fi în Europa aceasta bătrână, dar puține vor fi între ele, cari să poată spune că s'au creștinat și s'au botezat tocmai la izvorul credinței creștine, lângă mormintele celor doi apostoli Petru și Pavel, la Roma străbună. Neamul românesc e unul dintre acelea puține seminții, care poate zice, că a supt laptele credinței tocmai la sânul maicii sale care l'a născut și după trup și sânge, la sânul bisericii din Roma, mama tuturor bisericilor din lume. Aceasta credință ce a primit-o neamul nostru de odată cu plămădirea lui ca popor, a străbătut tot launtrul, tot sufletul lui întru atâta, încât una era pe vremuri a fi român și a fi creștin. Una era pe vremuri viforoasă, a-ți apăra legea creștinească și limba românească.

Trecut-au peste capul acestui neam și huni și tătari și ghepizi și longobarzi, seminții sălbatice dela răsărit, cari împinse de mâna sorții, au dat navală asupra țărilor din Europa și s'au așezat pe plaiurile celea mai roditoare. În fața acestui potop de popoare, Românii s'au retras în creerii munților și acolo astat adunați, așa cum stau puii de prepeliță în cuibul lor pe vreme de furtună, cu gândul și nădejdea la Dumnezeu, până ce se însenina cerul deasupra lor, de se puteau scobori iarăși la șes, unde îi așteptau ogoarele înțelepțite de ani de zile.

Venit-au peste capul acestui neam și vremurile grele de sub stăpânirea turcească cari au dat tot pământul românesc în arândă la niște grecotei, de l-au supt pe bietul român așa cum îți sugere lipitoarea sângele din trup. Pus-au și boerii calvini jug de stăpânire fără milă în grumazii acestui neam și în aceste vremuri grele strămoșii noștri nu aveau altă mângâiere decât bisericuțele lor de lemn din capul satului, așezate pe o dălmă, cu clopotnițele ca niște sulite lungi, implantate în pământ, cari arătau cu un deget către ceriuri, că numai acolo sus mai e nădejde, la bunul Dumnezeu. Acelea bisericuțe de bărne de stejar, cu pereți și icoane ce povesteau de vremuri bătrâne, cu altare și presteale cioplite de meșteri iscusiti dintr'o singură bucată de lemn, au fost cetățuiele neamului românesc, în cari și-a adăpostit el limba și legea, împotriva tuturor atacurilor vrășmașe.

Și dacă mă întreb, cum de s'a întâmplat că atunci când neamuri din jurul nostru, ca de pildă ungurii și sașii și-au schimbat legea, și-au aruncat crucea de

pe clopotnițe, au scos afară din biserică și icoanele sfinte, s'au lăpădat de spovedanie și de sf. liturghie, românii au rămas statornici în credința lor, au ținut cu sfințenie la obiceiurile moștenite, au cinstit cu evlavie sf. cruce și icoana Maicii Domnului, — nu găsesc alt răspuns la această întrebare, decât aceea ce s'a zis mai sus, că adevărat neamul românesc întru atât era de pătruns de credința cea adevărată, adusă dela Roma, încât sângele lui era una cu sf. botez primit chiar la leagănul obârșiei lui și acela care se lăpăda de legea aceasta, se lăpăda și de limba și neamul lui.

O știm din cărțile de istorie, scrise de învățații noștri, că biserica românească până la anul 900 d. Hristos a stat în legătură strinsă cu biserica Romei. De acolo primeau vlădicii și preoții noștri darul sfinței preoții. Noauă sute de ani a supt biserica românească sucul credinței dela biserica Romei, așa cum sugere mlădița sucul de viață din viță și din trupină. Nouă sute de ani preoții și vlădicii noștri culegeau învățăturile mântuitoare de acolo, unde străbunii noștri romani încreștinați, mai bine mureau sfâșiati de gurile leilor și tigrilor, decât să se lăpede de Hristos. Numai așa se poate înțelege, cum neamul românesc, aceasta mlădiță ruptă dela trupina Romei, și călcată la pământ de atâtea neamuri vrășmașe, nu s'a lăpădat de credința străbunilor săi; a fost cu mult mai mare în el dragostea și alipirea către crucea lui Hristos, dragostea aceea pe care a vărsat-o în sufletul lui necontentit biserica Romei, noauă sute de ani de-arândul.

Tăria noastră și acum e sfânta cetate a Romei, care în anul acesta, numit sfânt, își deschide porțile sale pentru toate limbile și sămânțele din lume. Vor merge în anul acesta să se închine la mormintele sfinților Apostoli mii și sute de mii de creștini; neamuri cu fețe arămăi din Azia și America, harapi cu fețe zmolite din Africa și din Australia, iar fiii Romei dela gurile Dunării vor sta acasă, pentru că pe ei i-au înstreinat vrășmașii de leagănul credinței lor.

De aceea se cuvine, ca biserica noastră unită în anul acesta să se puie în frunte și să călăuzească pe fiii Romei la locurile sfinte, unde se cade să fie ei, atât după sânge cât și după credință, și la cari mai mult drept au ei decât oricare popor din lume.

Dr. Iuliu Florianu
canonic mitropolitan.

CUM STĂ LUMEA ȘI ȚARA.

Se limpezesc stările politice.

— Partidul Național și Partidul d-lui Iorga și-au dat mâna. —

O frumoasă frăție politică s'a făcut de curând la București, care credem că va avea celea mai bune roade pentru binele țării. Dl. Iuliu Maniu președintele Partidului Național văzând multele neajunsuri de cari suferă țara din pricina politice, a publicat o însuflețită chemare către toate partidele din opoziție, rugându-le să-si dea mâna pentru a scoate țara din halul în care a înfundat-o lăcomia unor politicieni vechi. Cel dintâi răspuns l-a avut chemarea d-lui Maniu la Partidul d-lui Nicolae Iorga, marele învățat al neamului nostru, care a răspuns că e gata să-si dea mâna cu d-nii Maniu și Vaida spre a schimba în mai bine soarta țării.

Această unire a dlor Maniu, Vaida, Iorga și Argetoianu este într'adevăr un lucru mare! Nu se va mai putea zice acum, că n'are cine să ia puterea din mâna liberalilor. Celea patru nume de mai sus, sunt o cheazăsie că politica țării noastre e pe calea cea bună.

S'a unit curățenia d-lui Maniu cu numele mare și cu înflăcărea d-lui Iorga, îndrăzneala d-lui Vaida cu priceperea de bun administrator a d-lui Argetoianu, deci noul partid are toate temeiurile ca la vremea sa să poată conduce țara la liman de îndestulare și mulțumire.

Să avem deci nădejde, că lucrurile vor lua întorsătura cea bună!

Ortodoxia în politică.

În vremea când își dau mâna patru mari bărbați ai neamului nostru, ca să facă un mare partid al cinstei și al curățeniei, unii politicieni tot mai umbri ca sobrănoiri de patimi și cu tertipuri. Foarte trist e mai ales, că în Ardeal oameni ca d. Bogdan-Duică, un vestit profesor dela Cluj, caută să-i așeze pe oameni în tabere confesionale, căutând să ne învrăjbească pe motive de ortodox și unit!

Dl. Duică a publicat de curând în „Telegraful Român” dela Sibiu o chemare, către ortodoxii din Ardeal, ca să facă un congres politic neunit, unde să se apere de uniții Asta-i curat povestea lupului cu mielul: cică uniții ar tu-bura țaria țării și sunt o primejdie pentru ortodocși... Adică cei mai puțini, sunt pe cale să înghită pe cei mai mulți!

Ba nu zău: dar asta-i spaima lui Goliat de David din Scriptură! Noi Românii din Ardeal, uniți și neuniți, am putut trăi veacuri întregi în pace și în frăție unii cu alții, iar acum, când ne-avem țara noastră, când ortodocșii sunt în toată țara peste 12 milioane, nu pot trăi în pace cu uniții, cari sunt abia 2 mili-

oane! De ce? Cică uniții iar asuprii pe ne-uniți...

Săracă lume! Păi tot sunt tari acești 2 milioane de uniți, dacă și oameni ca d. Bogdan-Duică își fac spaimă de dâșii. Pare însă că alta-i buba: nu de uniți se tem ortodocșii, ci de Partidul Național, care se întărește într'una!

Incă una gogonată.

Sau cum se întoarce bajocura asupra cui o aruncă.

O gazetă dela Sibiu, luându-se după o surată dela Cluj, scrie și umple țara, că jidovul *Adolf Toch* din Budapesta, trecând după războiu în America, s'ar fi făcut catolic, iar oică mai de curând Papa dela Roma l-ar fi ridicat la treapta de episcop greco-catolic în Pittsburg... Și că el păstorește acolo 400 mii de credincioși și 65 preoți uniți! La asta foaia ortodoxă dela Sibiu mai adaugă cu zimbete de batjocură: „Acum acest episcop dă de știre că va veni în România câteva zile. În timpul șederii sale în țară „preasfinția sa Toch Adolf“ va fi însoțit de frații lui de credință dela Blaj“.

Treaba cu fostul jidan Toch, azi Töök, nu stă așa cum o înfațșază gazetele ortodoxe, ci, precum ni-se scrie dela Lugoj, *tocmai din potrivă!* Adolf Toch nu este episcop unit (greco-catolic) în Pittsburg, ci chiar *ortodox* (greco-oriental) la Philadelphia...

Adolf Toch, care și-a schimbat numele în Török, a învățat preoția într'un seminar unguresc, dar văzând că la catolici sunt mulți preoți învățați și nu poate răzbate cu fătăca la trepte înalte, a trecut în America și s'a făcut anglican. Însă nici cu anglișii nu s'a fericit. Atunci a schimbat a treia oră sumanul și s'a făcut *ortodox* (greco-oriental) pentru Rușii fugiți din țara lor. Așa, curând a ajuns protoiereu, apoi arhimandrit, iar de curând episcop în *Philadelphia*.

Prin urmare de-o veni în România, cum se spune, el la *Sibiu* va trebui să tragă, nu la Blaj...!

Grăunțe sufletești.

Bolșevicii predică apă și beau vin.

Vorbă mai potrivită despre bolșevici nu se poate spune decât aceasta: ei predică apă și beau vin, adică au făgăduit marea cu sarea și n-au dat nimica. Cetitorii de gazete își vor mai aduce poate aminte de anul 1917, când bolșevicii strigau în gura mare, că ei vreau pace fără despăgubiri și fără anxiiuni, pe baza liberei voințe a popoarelor, cari să hotărască ele înșile de soarta lor. Când colo astăzi cer reincorporarea la Rusia a tuturor țărișoarelor locuite de popoare de altă limbă și cari în 1917 s'au despărțit prin buna lor voie de Rusia. Basarabia românească, care a fost răpită într'un mod atât de mișelesc dela sânul de mamă al Moldovei, și care la 1918 s'a unit de bună voie cu mama ei România, bolșevicii ni-o cer înapoi și nici nu vreau s'audă că a fost totdeauna și vrea să fie și de aici înainte românească.

Pe vremea țarilor, când dorul cel mai fierbinte al acestora era să câștige Dardanelele și Constantinopolul, bolșevicii de astăzi spun că acesta este visul cel negru al guvernelor țarului. Astăzi, ce credeți că face guvernul bolșevicilor? Urmărește intru toate aceeaș politică, de a stăpâni adică Dardanelele și Constantinopolul iar pe țările cari nu se invoiesc la aceasta le amenință cu un nou și înfricoșat războiu. Ei, cari sunt împotriva războiului, au cea mai mare armată în Europa și constrâng țările din jur să stea înarmate până-n dinți și cu arma pururea la picior. Ei au făgăduit egalitate și frățietate, de fapt au dat însă cea mai mare neegalitate și dușmănie; au făgăduit libertate și au dat temniță și moarte. Au făgăduit fericire, vă rog însă și căutați dacă este un-

deva mai mare nefericire, decât în nefericita de Bolșevicie. Au strigat: jos cu țarul și cu stăpânii, când colo s'au cocotat ei în tronul țarilor și se lăfăiesc și se scaldă în unsoare și miere, până când milioane de oameni pier de foame și cer ajutorul țarilor străine și al Papei dela Roma. Pe țarul l-au omorât și l-au tăiat bucățele, pe Lenin al lor însă l-au înbalzamat, iară în cripta lui au făcut și fac foc, pentruca să-i păstreze trupul nevătămat. Au închis bisericile, au călcat în picioare crucile și sfintele icoane, pentruca să zidească cripta lui Lenin și să i-se închine ca unui idol. Lordul Balfour, un mare bărabat de stat al Angliei, a spus: „Bolșevicii au sărăcit pe bogați, dar n-au îmbogățit nici un sărac“, așadară cu drept cuvânt se poate spune despre ei că predică apă și beau vin.

Dar pentruca să nu creadă cineva că ce-eace am spus până acum este spus din ură și din răutate, dau aici o parte din trista descriere a Bolșeviciei, făcută de unul dintre cei mai mari ziariști francezi, Paul Erio, în marea gazetă franțuzească „Le Journal“, după ce a întreprins de curând o călătorie de bună voie în țara bolșevicilor:

„În trei ani de guvernare, Sovietele au secat ultimele rezerve și toate puterile Rusiei. Din marile orașe, cari erau odinioară fala Rusiei, Sovietele au făcut niște adevărate cimitire. Petrogradul, fosta capitală a imperiului rus, nu mai are astăzi decât 500 de mii de locuitori din trei milioane cât avea în trecut, adică cu de două ori și jumătate mai puțin. Moscova, alt oraș frumos și mareț al Rusiei, s'a golit în aceeași măsură, și lucrătorii și funcționarii, fiind împiedicați să plece în alte părți pentru a-și agonisi pâinea, pier cu mii de lipsuri și foame. Industria și comerțul sunt cu desăvârșire distruse.

În Petrograd mai toate fabricile au fost închise, iar cele cari mai lucrează încă, se vor închide în curând și ele din cauza lipsei de material de lucru și din cauza lipsei cărbunilor. Comerț nu mai există. Mărfurile din magazine și prăvălii au fost rechiziționate și au dispărut. Fînd lipsă de cărbuni, trenul nu circulă decât pe câteva linii mai principale. Petrogradul nu

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Zaheiu.

În orașul Ierihon e mișcare mare. Cetece de oameni vorbesc însufleștiți și pornesc cu grabă spre poarta apuseană a cetății. Aici un copil duce pe un orb, dincolo patru inși duc pe un neputincios, din altă parte oameni cu trupuri slăbite, răzimate pe cărți, se grăbesc în aceeași parte. În acest timp trece prin mulțime un om mic de stat, îmbrăcat în haine scumpe. Trecătorii se închină smeriți în fața sa, dar după ce trec, uitându-se înapoi îi aruncă priviri pline de ură și de bajocură. El trece mândru, îngâmfat. El e Zaheiu, mai marele vameșilor, omul cel mai bogat din întreg ținutul. Dela părinți a moștenit o avere mare, pe care și-a înmulțit-o foarte. Era un om temut, pentruca cei mai de seamă oameni ai Ierihonului erau datornicii lui. Era fără milă în adunarea dărilor și pe câți nu i-a scos el din casele lor și din moșia lor? Și el trecea mândru și îngâmfat pe ulițele Ierihonului.

Văzând, cum aleargă mulțimea, se întreba, oare unde merg toți aceștia așa de grăbiți?

— Unde mergeți, băiete, întreabă el pe un copil, care conducea pe tatăl său orb.

— Vine Isus, fu răspunsul, și copilul grăbește cu tatăl său.

— Unde duceți pe acest morbos, întreabă pe patru bărbați, cari duceau pe un slăbănog.

— Vine Isus, a fost răspunsul.

— Isus făcătorul de minuni, zice unul. Isus învățătorul cel mare, adaugă altul.

— Dar ce învață acel Isus, întreabă Zaheiu?

— Învață, să ne pocăim, că s'a apropiat împărăția cerului, zice unul. — Învață să ne iubim unul pe altul, adaugă slăbănogul. — Învață, că bogații nu vor intra în împărăția cerului, strigă cu bajocură un trecător grăbit.

Zaheiu își încetinează pasul și se gândește: „Vine Isus, făcătorul de minuni, învățătorul cel mare. Da, da: am mai auzit de el. El va fi cel care de-o vreme cutreieră Iudea și Galilea. Spun că vorbește frumos și face lucruri mari. Spun oamenii, că ar fi profet... Cum? Bogații să nu intre în împărăția lui Dumnezeu?... Dar eu sunt bogat...“ și parcă i-a intrat un cuțit în inimă. Cineva pare că-i șoptea: „Tu ești bogat, tu nu vei intra în împărăția cerului“ și el zicea în adâncul sufletului său: „Da, sunt bogat, sunt bogat foarte“. Deodată se întoarce și pleacă și el cu pași grăbiți spre poarta apuseană a cetății. Ajuns afară la câmp, vede o mulțime mare pe drum și pe livezile de lângă drum. Nu vede înse nimic în nici o parte, pentruca el e mic de stat. Se uită într'o parte, se uită într'alta căutând un loc mai ridicat, ca să-l poată vedea pe Isus, care venea încoace. Dar nu găsește. Uitându-se în o parte și alta, vede, că niște copii s'au suit în arbori. În apropierea sa era un smochin. Și, spre mirarea tuturor, el Zaheiu, omul temut, omul bogat, omul mândru și îngâmfat, se urcă în smochin. Nu bagă de seamă, că și-a acățat și sfărțicat hainele, nu bagă în seamă privirile pline de bajocură ale unora, el se suie în smochin. Un foc, ce-i ardea în suflet, îl împingea în sus, ca să-l vadă pe Isus, că pe acolo era să treacă. El e numai ochi, numai urechi. Uite, se apropie Isus. Înalt

de statură, slab la față, frumos la înfațșare, Isus vorbește frumos, limpede și glasul lui străbate departe, departe, încât e auzit de toți.

— „Fiți milostivi, cum și tatăl vostru milostiv este. Dă împrumut nimica așteptând. Tot ce vreți să vă faci vouă oamenii, faceți și voi lor așașderea.“

— „Nici când nu a grăit om ca acest om“, își zice Zaheiu. Isus se apropie tot mai tare. Se atinge de un neputincios și acela se ridică vioios și sănătos.

— „Isuse, miluește-mă“, se roagă un orb.

— „Ce vrei să-ți faci“, îl întreabă Isus.

— „Doamne să văd.“

— „Vezi“ a fost răspunsul și deodată cel ce a fost orb sare plin de bucurie strigând: „Văd, văd“ și Ingenunche la picioarele lui Isus. Și alte multe a făcut Isus și trecea mai departe învățând:

— „Am venit să-i chiem pe păcătoși la pocăință...“ și atunci ridicându-și ochii în sus li strigă lui Zaheiu:

— „Zahee, grăbește de te pogoară, că astăzi în casa ta mi-se cade să fiu.“

Zaheiu nu știa pe ce lume este. Se dă jos și aleargă ca nebun spre casă. Dă ordin să se curețe bine, să se pună mesele și covoarele celea mai frumoase, să se pregătească celea mai alese mâncări. Dar e neliniștit. Se gândește: Pentruce vine învățătorul la el? Pentrucă-i bogat foarte? Dar e vrednică toată bogăția lui să intre Isus în casa lui? De pe stradă se aude o vorbă: „Ce mai profet și asta? Chiar la un om păcătos și-a găsit el să găzduiască?“ Și Zaheiu în gândul său dă drept trecătorului. Da, el e păcătos, e păcătos mare și nu e vrednic

mai primește provizii decât din împrejurimi, și atât de puține, încât serviciul pentru aprovizionarea și pentru împărțirea alimentelor la populație a fost desființat. Azi, toată populația Petrogradului face coadă la un birt public, pentru a căpăta câteva linguri de „stolovnia” — un fel de ciorbă făcută din câteva legume fierte în apă caldă, — care se împarte la toată lumea ca la niște nenorociți.

În această stare de lucruri, fără îndoială că bolile seceră cu nemiluita pe bieții ruși, cari sunt doborâți mai ales de tifos exantematic și de vărsat negru.

Nefiind spitale, nici doctori, nici doctorii, oamenii mor cu miile în fiecare zi. De asemenea, nu se găsește nici săpun, nici lemne de foc. Din această cauză populația aproape că nu se mai spală nici pe ea nici rufe, și pe zidurile orașului se văd afișe lipite de autorități, cu cuprinsul următor: „Ajutați-ne în luptă contra păduchilor și a murdăriei!”

Aceia cari mai au nebunia să creadă — zice ziaristul francez — că bolșevismul poate face fericirea omenirii, să treacă prin Petrograd, și garantez că se vor tămădui într-o clipă de nebunia lor.

Țăranii ruși în deosebi, înțeleg foarte bine ticăloșia și pierzania la care bolșevicii au împins națiunea rusă, și ei își omoară vitele mai bine decât să le dea oamenilor lui Lenin și Trozki.”

Părintele Iuliu.

Cum își sporește biserica ortodoxă credincioșii, putem vedea din următoarea:

Declarațiune.

Noi subscrișii fiind a demoniți din partea preoților ortodocși cu fel și fel de promisiuni, că vom căpăta 400 mii lei pentru zidirea bisericii, că ne va da statul clopoto fără de bani, casă și pământ pentru preot, și că va plăti preotului, și astăzi văzându-ne înșelați, necăpătând nimica decât numai vorbe goale, noi nu vom să trecem dela religiuena noastră greco-catolică și noi înaintea parohului nostru nu ne-am declarat, că noi ne lăsăm de lege... și prin urmare noi la nici una cheltuială nu ne obligăm și nici nu vom plăti nimic.

Ilba, la 10 Decembrie 1924.

ss. Ioan Mateșan, Mitru Moruz, Lica Boitor, Simeon Motica, George Boitor, George Petran, Vasile Mateșan, George Petrișor tinărul.

Noi nu avem nimic de adaus la aceasta declarație, decât să le dorim mai mult noroc fraților preoți ortodocși pe calea nouă a apostoliei pe care au apucat.

să intre Isus în casa lui. Nu e vrednic, dar Isus a zis că vine. Cum să se facă el vrednic de cinstea cea mare? Se gândește mult, dar deodată se ridică și zice tare: »Așa voi face«. Auzindu-l soția îl întreabă: »Ce vei face?«. El a răspuns numai atâta: »Așa voi face, așa voi face« și iese într-o împințare a lui Isus.

Dacă ar fi venit Cezarul din Roma nu l-ar fi primit cu cinste mai mare, de cum l-a primit pe Isus. Când Isus s'a așezat cu ucenicii săi la masă, se apropie Zaheu și spune cu smerenie: »Doamne, iată jumătate averea mea o dau săracilor și de am înșelat pe cineva cu ceva, întorc împătrit«. Isus se uită cu blândețe și cu bucurie la el și îi răspunde: »Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta fiu alui Avraam este«.

Iubite creștine! Vei zice: Bine a făcut Zaheu, că a gătit casa frumos și a pregătit mâncări alese. Bine a făcut și că a dăruit săracilor și a întors pagubele. Pentru cinstea, ce i-a făcut-o Isus, nu e lucru prea mare, ce a făcut el.

Așa-i, iubite. Dar tu cum faci? Când te cumineci, așa intră Isus în trupul și sufletul tău, cum a intrat în casa lui Zaheu. Primitu-l-ai tu, cum se cuvine? Primitu-l-ai tu ca Zaheu?

El a dat jumătate din averea sa săracilor și a întors împătrit tuturor, cărora le-a făcut vre-o pagubă, sau vre-o nedreptate. El s'a pocăit, s'a îndreptat și astfel s'a făcut mântuire casei lui. Fă și tu așa, iubite creștine, înainte de a primi sfânta Cuminecătură.

Octavian Pop.

DE PRIN SATE.

Din părțile Reghinului.

De cu vreme, încă înainte de postul Crăciunului, comitetul școlar din comuna noastră *Suseni*. (Fă-fălau), luase hotărârea ca să se instruiască tineretul adult pentru o producție pe Crăciun din venitul căreia să se sporească fondul școlar. Tineretul a și fost instruit de dl învățător local *Grigore Bucur* cu piesa: »Sărac bine, că mult rău aștepti«. Când însă era să ne luăm îngăduință pentru aceasta petrecere, primarul *Ioan Negrea*, care e și casierul comitetului școlar, n'a vrut să ne dea permisul încât toată strădania și osteneala învățătorului și a tineretului erau să fie înzădar, dacă bunul nostru primpretore nu judeca lucrul după vrednicie și văzând răutăciosul plan al primarului, nu i-a dat ascultare lui, ci mai bine ne-a împlinit a noastră cerere.

Mulțumită celorlalți membrii ai comitetului școlar, că la strădania lor s'a ținut producția mult dorită de tineret, în care tinerii s'au produs peste așteptare cu rolurile și mai pe sus de toate cu cântările, atât ficioșii cât și fetele. Cinste și laudă harnicilor tineri. Ne-au făcut un câștig curat de 2885 lei, cu toate că primarul nostru nu i-a învrednicit să-le publice petrecerea în comună numai chiar în oara când aproape să vină și publicul la ea. A fost har Domnului public destul de numărös, și a rămas foarte mulțumit de învățătura ce și-a câștigat din această piesă bună.

Durere, că primarul și prim curatorul *Ioan Triff* nici nu s'au ivit pe acolo, decât mai apoi la câteva zile, ca să ieie venitul în seamă... Destul de trist când oamenii dela conducerea comunei stau în potruva lucrurilor bune și foloșitoare.

Suseni, la 21 Ianuarie 1925.

Ioan Cengher

membriu în comitetul școlar și vicebibliotecar.

† Episcopul Ignatie I. Papp dela Arad.

Zilele trecute a murit la Arad episcopul neunit *Ignatie I. Papp*, în vârstă de 77 ani. La jalea care a cuprins eparhia neunită a Aradului ne alăturăm și noi, pentru că l-am știut și cunoscut om de omenie.

Episcopul *Ignatie I. Papp* s'a născut la anul 1848 la 20 Dec., în comuna *Pociovești* din județul *Bihorul*, ca fiu al cântărețului de strană *Ilie Papp*. După ce și-a isprăvit școlile gimnaziale la *Beiuș*, s'a înscris la teologia din *Arad*, pe care după ce a terminat-o a rămas în cancelaria episcopescă, unde a purtat toate slujbele rând pe rând până la moartea episcopului *Iosif Goldiș*, când a fost ales de președinte al Consistorului episcopesc, iară la 1903 episcop, în care înaltă slujbă a stat până la moarte.

Întreagă viața sa a fost om simplu, treaz, cruțător și de omenie, care n-a vânat după mărime deșartă, cum au făcut-o înaintașii săi *Iosif Goldiș* dar mai cu seamă mitropolitul dela *Sibiu* de tristă pomenire, *Vasile Mangra*. El n-a înșelat biserica nici nu și-a vândut școala, cum au făcut-o atâția alți neuniți, ci a rămas până la moarte cinstit și netămâiat de nimenea, căci nu i-a plăcut mărimea deșartă. În schimb la moarte a lăsat după sine o avere de peste un milion de lei, care se va întrebuința pentru lipsurile eparhiei în fruntea căreia a stat 22 de ani.

Se vede că omenia acestui om sus pus, această floare atât de rară pe treptile mai înalte, l-a îndemnat pe guvern, să-i facă îngroșăciune pe cheltuiala statului, ca unui om mare și de seamă.

Facă-i Dumnezeu parte cu dreptii!

Binevoitorii și sprijinitorii gazetei noastre plătesc abonament 150 lei pe an

Știrile Săptămânii.

Pe cotornul buletinelor nu nitați să scrieți și numărul fâșiei cu care ați primit foaia în anul trecut!

Indemnați pe vecini și cunoscuți, să aboneze și dânsii „Unirea Poporului”, foaie veche și cinstită care scrie pe înțelesul poporului.

Di Iorga — fala României. Astăzi toată lumea recunoaște, că mai mare învățat istoric ca dl *Nicolae Iorga*, profesor dela universitatea din *București*, nu este. Cea mai vestită universitate a lumii, *Sorbona* dela *Paris*, l-a chemat și-l cheamă în fiecare an, să țină câte un șir de prelegeri.

Săptămâna trecută dl *Iorga* și-a ținut la universitatea din *Paris* cea dintâi prelegere, la care a luat parte tot ce are Franța mai ales și mai de seamă. Au venit anume profesori universitari din alte orașe ale Franței, pentru ca să-l asculte pe marele învățat. Sala a fost plină, de nu puteai arunca un ac în sală. Când a apărut dl *Iorga*, lumea a început să bată în palme cu atâta putere și atâta vreme, încât marele învățat nu mai era să ajungă la cuvânt. Dl *Iorga* este, fără îndoială, fala României.

24 Ianuarie — ziua unirii. Sâmbătă s'a sărbătorit în țara întreagă unirea Moldovei cu Muntenia, care s'a făcut în 24 Ianuarie 1859, precum și unirea tuturor celorlalte țări românești, care unire s'a făcut în 1918.

La *Blaj* s'a sărbătorit aceasta sărbătoare cu aceeași însuflețire cu care se obișnuiește an de an, și anume în sala de gimnastică a liceului, toate școlile împreună. A vorbit foarte frumos profesorul *Ștefan Pop* dela liceul de băieți, arătând ce părere au avut scriitorii români despre această unire, începând cu vechii croniciari până la scriitorii de astăzi. Au fost apoi declamații și a cântat corul liceului de băieți și al școlii normale.

Pricină de despărțire. În lumea întreagă e introdusă prin lege despărțirea căsătoriei. Sângura biserica noastră catolică nu despărțește căsătoriile, după zisa Scripturii „ceace a împreunat Dumnezeu omul să nu despărtească“. În America despărțirile sunt așa de obișnuite ca la noi schimbarea albiturilor. Sunt oameni, cari se însoară de câte 20—30 de ori în viață, ba unii chiar și de 50 de ori. Astfel doamna *Margareta Brunner* din *Los Angeles* (*California*) a cerut să fie despărțită de barbatul ei pe motivul, că el mănca de regulă ceapă dimineața, iară după mâncare își sărută soția cu gura mirositoare a ceapă. Tribunalul din *Los Angeles* însă n-a primit acest motiv, iară dna și dl *Brunner* sunt siliți să trăiască împreună, până vor afla altă pricină de despărțire.

Hoți păcăliți. Tot în America s'a întâmplat și păcala următoare. Câțiva hoți au intrat ziua mare într-o măcelărie din *New-York* și au luat cu puterea banii. Mușterii, cari se aflau în măcelărie, văzând obrăznicia hoților, i-au încunjurat și i-au silit să se retragă până la dulapul de ghiță. Atunci câțiva măcelari puternici i-au împins înăuntru și au încuiat ușa peste ei. Jumătate înghețați i-a scos poliția, chemată la fața locului, din dulap și i-a închis într'altă cușculie, ceva mai caldicioasă, dar tot pe atât de neplăcută.

O bandă de țigani a încercat să jăfuiască un tren. O bandă de 50 de țigani a atacat un tren de marfă în stația *Socola*, încercând să-l jăfuiască. Ceferiștii făcând larmă mare și unul dintre ei strecurându-se în sat, au sosit jandarmii și o patrulă de soldați. Țigani au atacat soldații, cari atunci n-au avut încătrău și au început să puște. 4 dintre țigani au fost răniți și prinși, ceilalți au luat-o la sănătoasa.

Iarăși nenorocire de tren. Miercuri în 21 Ianuarie trenul expres ce mergea spre București a ieșit din șine la Feldioara, lângă Brașov. Au fost mai mulți răniți. Cauza a fost că șinele sunt prea vechi și traversele (lemne pe cari se sprijină șinele) putrede.

O sfâșietoare nenorocire pe mare. Vaporul grecesc „Hiraki“ venea dinspre Marea Mediterană în Marea Neagră, aducând mai mulți călători. În apropiere de Zunguldag călătorii aud deodată una, apoi mai multe detonături puternice. Ce se întâmplase? Focarul a băgat în cuptor prea mulți cărbuni, așa că a explodat cazanul. Deodată a izbucnit un foc groaznic, care a început să mistue naia.

Bieții călători, ce erau să facă! În apropiere nu era nici o altă naia, ca să le sară într'ajutor, iară luntre de scăpare n-au fost decât foarte puține. Decât să fie arși de vii, mai bucuroși au sărit în apă.

Călătorii vaporului românesc „Regele Carol“, sosind tocmai acum în Constanța, povestesc adevărate grozavii despre marea nenorocire. Până acum au fost pescuiți din apă 8 marinari morți.

Da ori ba? Neînțelegerea dintre țările mari e tot atât de mare ca și între oamenii sănguratici. Asta am văzut-o nu numai în cursul războiului ci și astăzi, în vremea păcii. Căci pacea dela Paris a hotărât, ca marile fabrici de baloane „Zepelin“ ale germanilor să fie nimicite, dară marile puteri până în ziua de astăzi nu s'au putut hotărî ce să facă. Ba un senator american a ținut zilele trecute o vorbire în senatul american, în care cere, să fie cruțate marile fabrici de baloane ale germanilor, pentru că sunt cele mai bune din lume.

Fapt e, că fabricile de baloane ale germanilor sunt cele mai bune, și că ar fi păgubă să fie nimicite; de altă parte însă francezii spun, că germanii numai într'aceea și bat capul, cum și-ar putea răzbuna asupra francezilor și altor popoare biruitoare. Așadară să se nimicească fabricile de baloane ale germanilor, da ori ba?

Marele foc din Chișinău Basarabiei. Marți în 20 Ianuarie s'a aprins fabrica de vată din Chișinău și, fiind mare vânt, s'au aprins și casele din jur. Atât fabrica cât și 8 case din apropiere au ars de tot. Dureros e, că și cu acest prilej oameni răi în loc să ajute la stâns au furat aproape întreg avutul nefericitorilor păgubași. Adevărate hiene!

Poșta gazetei.

I. M. în R. Sunteți achitați până la 31 Dec. 1924.
Ioan Bodocan, Comloș. Achitat până la 31 Dec. 1925.
Sabin Voin, Valea Iapului Achitat până la 31 Dec. 1925.

Petru Băraș, Jacul român. Sunteți achitați până la 31 Martie 1925.

Of. parohial gr. cat. Aiton. Am primit 120 Lei achitat până la 31 Martie 1925.

Ioan Pop, Ciocan Achitat până la 31 Iunie 1925.

Of. parohial gr. cat. Ragla. Am primit 120 Lei achitat până la 31 Iunie 1924.

Au apărut și se află de vânzare la Librăria Seminarului teologic „Cărțile Bunului Creștin“ Nr. 1. „Despre păcat“ și Nr. 2. „Fiți desăvârșiți!“ Fiecare broșură de câte 64 pagini costă numai 5 lei plus 25 bani porto postal.

Aceste cărți vă arată calea spre adevărata fericire, vă mângâie în năcașuri și întristări și vă îmbărbătează în lupta grea a vieții. În aceste cărți foarte ieftine veți afla învățăturile sfintei noastre biserici, tâlcuite prin pildă și întâmplări scoase din viața dela sate și prin spusele sfinților evangeliști și părinți ai bisericii.

Să nu fie creștin, care să n'abă pe masa sa aceste broșuri atât de folositoare și totodată atât de ieftine!

Redactor responsabil IULIU MAIOR.

De-ale plugăriei.

Suntem în dricul iernii. Zăpadă nu prea avem, dar frigul tot se ține bine. E frig sec, care poate să fie și stricacios la semănături. Noroc, că nu sunt vânturi.

Drumul este bun și dacă mai avem lemne la pădure, să le aducem acasă.

Să grijim de vite să nu răcească. Podul grajdului dacă nu e lipit cu pământ, să-l umplem cu fân, ori paie multe să fie căld. Vitelor să le dăm nutreț învrăstat. Mănâncă mai cu poftă și mistuie mai bine. După ce vitele nu le prea folosim la poveri mari, le putem trage puțin din nutreț. Nutrețul să nu fie prea rece, ori înghețat, căci vitele se pot îmbolnăvi. Până la sf. George mai sunt vie-o douăsprezece săptămâni, să socotim deci cum stăm cu nutrețul. Mai bine să cruțăm acum, decât la primăvară, când vitele într'una trag în jug.

În grajd să ținem curățenie mare. Să nu lăsăm să se adune gunoii mult sub vite, căci le ține umed și nu le place nici lor. Din pricina gunoii prea mult și aerul din grajd încă se strică mai repede. Vitele să le țesălăm în fiecare zi și cu o perie să le curățim de coibul ce se așează pe ele. Din negrijă și necurătenie vitele — și mai ales viteii — adeseori se umplu de păduchi.

Iar vitele cu păduchi slăbesc rău.

Dacă am băgat de seamă, că vie-o vită are păduchi, s'o spălăm cu zeamă de pelin, sau cu zeamă de tutun și s'o ungem cu unsoare de păduchi. — alifie mercurială — pe care o putem cumpăra din farmacie.

Grajdul încă să-l văruiți, iar pe jos să udăm tot cu zeamă de pelin sau se presărăm praf de var. În chipul acesta se vor prăpădi și păduchi și ouăle de păduchi, cari s'ar găsi pe părțile ori podelele grajdului și vor scăpa și celelalte vite de păduchi.

Dacă avem iepe, cari la primăvară vor fi făta, să nu le prea punem la lucru. Cu deosebire să nu tragă la poveri mari.

În cotețul porcilor încă să ținem curățenie. Și să punem paie multe să nu le fie frig. Dacă însă avem scroafe, cari au fâtat, să le grijim bine, să nu înghețe porceii, ori fiind în coteț paie multe, să nu se piardă prin paie și scroafa să-i turtească.

Fiindcă nu-i zăpadă, oile putem să le lăsăm peste zi și la câmp. Seara când vin acasă însă să le dăm și nutreț mai bun, să nu slăbească pe când vor trebui să fete. Să le păzim să nu beie apă prea rece, căci lapădă.

Găinilor încă să le dăm mâncare bună și apă caldicioasă. Dacă vrem să ouă mult să le dăm mâncare din făină de cucuruz înmuiată și mestecată cu semințe de urzici, ori cu frunze de urzici, tăiate mărunt, pe cari le-am adunat și le-am uscat încă de astă vară.

Să grijim și de albine să nu între șoarecii în coșnițe.

Preoțime!

Nou Apărut!

Predici la morți

de I. MARGA, protopop

1 exempl. 45 lei, plus 5 lei porto.

Se află la Librăria Anca. Cluj.

(7) 11-20

Frați săteni, țineți minte, gazeta voastră e „Unirea Poporului“

Tipografia Seminarului teologic greco-catolic Blaj.

CULTIVATORII DE VII

Și toți cei cari do-
resc să-și facă vie,
să ceară cu toată în-
crederea altoi dela

Fundațiunea Laday

din Petrisat, lângă Blaj.

(9) 1-3

Cereți pretutindeni renumitul CEAI
ENGLEZESC

Horniman

Reprezentantul general și depositar: Socie-
tatea anonimă

„Otto și Alfred Herzog“

4. 7-15 București Calea Văcărești 4.

M. FRIEDMANN

ceasornicar și juvaer în BLAJ
Strada Timotei Cipariu.

Se găsesc tot felul
de oroloage atât de bu-
sunar cât și de părete,
dela fabricile celea mai
renumite. — Mai vindeți
cele mai frumoase ca-
douri de Sărbători.

Prețuri moderate.

5. 8-7

Cumpăr aurituri și argintării.

Mare ieftinătate la Blaj

la magazinul

ȘTEFAN NYERGES

se vând cu prețuri ocazionale stoffe
de iarnă, flanelle, barcheturi, trico-
taje, sifoane, borangicuri pentru
costume naționale, sîrmă, arniciuri,
bumbăcărie ș. a.

La secția cu coloniale:

aflați renumitul ciai englezesc, ro-
muri veritabile, pesmeți, bom-
boane, ciocolată, și cele
mai bune cafele, ore-
zuri, făină. —

Nu scăpați
ocazia!

o o

o

(3) 19-52

— Serviciu prompt! —